

ANUL I.
Nrul
42.

SIBIU,
19 Octombrie
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR”

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor
— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2·50

Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Mai lângă Domnul meu, mai lângă el...

— Ministru, Întâi-Ministru și apoi — călugăr. —

În Grand-Saint-Bernard este o mănăstire, pe care cei ce o cercetează și știu povestea unuia din călugării ei, — nu scapă prilejul a-l vedea și a-l auzi vorbindu-le, fie și cât de puțin.

Povestea acestui călugăr e foarte frumoasă și — foarte tristă. Iată-o:

În orașul Chinez Shangai religia creștină a străbătut, după multe încordări, să aibă credincioși număroși, nu numai în popor, ci și printre căturarii chinezi, cari prin cercetări și adânciri asupra religiei lor și a celei creștine, au aflat că e mult mai plăcută sufletului și cu adevărat mândruitoare credința aceasta creștină.

Printre acest fel de încrășinăți, trăia în orașul fruntaș chinez și un învățat cu numele Lu-Ceng-Siang, Doctor în științele de drept și în medicină.

Pentru frumoasa lui știință a fost chemat de conducătorii țării, în slujba țării. A ajuns ministru al țării la Petersburg, a ajuns Ministru de Externe (peste trebile din afară ale țării), apoi Întâi-Ministru și era foarte prețuit pentru știință și pricoperea sa în slujbele de cari se apuca. El a purtat astfel de slujbe înalte până înainte cu 3 ani, în 1927.

În 1927 lumea chineză rămase dureros atinsă de știrea, că Doctorul Lu-Ceng-Siang, se retrage din slujba de Ministru ce avea, și întrând într-o mănăstire, se face călugăr!

Așa și fu. El, deși om încă în cea mai frumoasă vîrstă și putere a vieții, intră în o mănăstire de călugări ziși Benedictini, ca »novic« adecă învățăcel în slujba de lăpădare de sine și apropiere de Domnul. Avea să stee aci un an de zile de probă, ca să se învețe a se lăpăda de toate plăcerile și bucuriile lumești și a se bucura numai de cele sufletești, de faptul că e slugă lui Hristos și numai Lui...

După un an de probă, mărturisit mai marelui mănăstirii, că e cu totul hotărât a-și închină viața câtă o mai are, numai lui Isus, și puse jurământul de credință și supunere. Si de atunci e călugăr în rând cu toți ceilalți, Părintele Lu, mulțumindu-se cu viața aspră și săracă călugărească,

bucuros că a scăpat de grijile lumești...

Și acum iaca ce a hotărât pe Părintele Lu-Ceng la această mare schimbare:

În anii când își slujea statul, Doctorul Lu-Ceng-Siang a fost trimis, ca ministru al țării, în Belgia. Era încă om tânăr. Acolo cunoscu pe o tineră belgiană, fată foarte deșteaptă și cu o inimă deosebit de aleasă.

O cunoscu, și plăcu foarte mult de sufletul fetiței și de tot felul ei de gândire și de simțire, și — se căsători cu ea, nădăduind că alături de această luminată creștină, va putea duce viața curată și mai presus de a lumii de rând, spre care și al său suflet râvnea.

Și de fapt a trăit o viață din cale-afară fericită cu soția sa. Din casa lor nu lipsea gândul la Dumnezeu și tot pasul și-l cumpeneau aşa fel, ca acela să fie — după legile Domnului.

Ci, într-o zi, în 1927, pe când el era pe cea mai înaltă treaptă de cinstă într-o țară, ca Întâi-Ministru, Domnul hotărî să-l supună pe el la o cumplită încercare și să-l coboare dela locul cel înalt, la unul de jos, umilit de tot și lipsit de orice strălucire:

Soția lui iubită căzu pe ne-așteptate bolnavă la pat, și în scurtă vreme muri!

În tot timpul boalei sale, nobila femeie nu-i arăta soțului său nici o frică de moarte, ci, ca creștină pătrunsă în tot sufletul și în totă ființa sa de credință în Domnul — și arăta lui că, chiar murind, ea nu se desparte de el, sufletul ei va fi lângă el și-l va mărgăia, și-l va povătui și de rele-l va feri...

Și așa de mult se contopiră într'unul sufletele lor prin aceste măngăeri și încurajeri a prea vrednicei femei, încât el, îndată după moartea ei se hotărî la pasul, care să-l facă a fi cu sufletul său tot lângă sufletul sfânt al iubitei sale soții și lângă Domnul și Mângăitorul lor Isus...

Și în mănăstire, spre care lumea se îmbulzește azi de trei ori mai mult ca înainte de a fi Părintele Lu lo-

citor al ei, — totă lumea cere să-l vadă pe Părintele Lu, să asculte o vorbă de pe buzele lui.

Și el, foarte bucuros, serios și umilit, le povestește la toți, că de când a lăpădat cele lumești și trăește viața sufletească curată și sfântă a Mănăstirii, are în inimă cea mai dulce pace...

Îi pare că e tot în vechea sa casă în care avea lângă sine pe buna, ba sfântă sa soție. Îi pare că sufletul ei e mereu aci lângă el. Si e fericit el și e fericită ea. Si par că

nimic nu s'a schimbat din frumoasa viață ce au trăit o atâtă ană împreună.

Îndeosebi însă îl fericește apoi gândul că, lângă sufletele lor, simte mereu pe Domnul aproape, măngăindu-i și binecuvântându-le fiecare câvânt, fiecare gând...

Cât de adevărat e cântecul pe care îl cântă »Ostașii Domnului« în adunările noastre, în dulcea lor cântare, arătând marea lor fericire când se simt și se chiamă:

»Mai lângă Domnul meu, mai lângă El... im.

O, Doamne'ți dău inima mea.

O, Doamne'ți dău inima mea,
Primește-o cu 'ndurare
Așeză-n ea dragostea Ta
Si multă înfrânanare.

Si ține-mă sub paza Ta
Isuse-al meu, prea sfinte,
Ajută-mi să fac voia Ta
De astăzi înainte.

Căci pe copii Tu i-ai chemat
Să vie toți la Tine,
Copil sunt eu, și-acuma vin,
Primește-mă pe mine...

Acuma sunt Ostaș și eu
În oastea Ta, Isuse,
Si voi lupta neconenit
Cu cel ce 'n rău mă duse.

Dă-mi mie, Doamne, arma Ta
Dă-mi Crucea biruinții,
Si Coiful Mântuirii dă-mi
Si pavăza credinții.

Si sabia Duhului Sfânt
Dă-mi-o, Isuse dulce,
Cu adevăru să mă 'ncing
Si 'n luptă mă voi duce.

Si cu satana voi lupta
Împrăștiind lumină,
Si plângem-voiu trecutul trist
Si voi veni la Tine.

Căci până acum era mort
În multele-mi păcate,
Acum, cu ajutorul Tău,
Le părăsesc pe toate...

Trimisă de: Gheorghe Baciu,
ostaș în Oastea Domnului,
Intorsatura-Buzăului.

Fiul meu! Lasă-mă să fac cu tine ce-mi place...

Fiul meu! Lasă-mă să fac cu tine ce-mi place, că numai Eu știu ce-bine! Tu gândești ca un om și judeci în multe lucruri după poftele inimii tale.

Adevărat, Doamne. Tu ai mai multă grija de mine, decât am eu însuși. Cel ce nu se reazemă de Tine, degrabă va cădea. Doamne, dreaptă să rămână voia mea către Tine și apoi fă cu mine ce vrei, căci tot ce vei face, va fi bun. Dacă vrei să rămân în întuneric, fii binecuvântat; iar dacă vrei să ies la lumină, iarăși fii binecuvântat! De te vei îndura să mă mărgăi, binecuvântat să fii, iar dacă vrei să mă ispiti cu necazuri, eu și așa te binecuvîntez.

Fiul meu! Așa trebuie să fii dacă voești să nu te desparți de Mine: să fii pregătit pentru suferință, ca și pentru bucurie. Să aștepți lipsa și săracia, ca și îndestularea și bogăția.

Doamne, bucuros voiu suferi pentru Tine, tot ce vei vrea să vină peste mine. Din mâna ta voiu primi, fără cărtire, și binele și răul, și amăriția și bucuria și întristarea: pentru toate căte voiu întâmpina, mulțumiri aduce-ți-voi Tie.

Ferește-mă de păcate, ca să nu mă înfricoșez nici de moarte, nici de iad. Nu mă depărta dela Tine și nu mă șterge din cartea vieții, ca nu cumva necazurile să mă nimicească. (Luată din mirunata carte: »Urmând pe Domnul«).

In căutarea lui Dumnezeu.

Pentru cei puțin-credincioși sau necredincioși, ar putea sluji și asta una singură, ca îndestulitoare dovedă despre ființa lui Dumnezeu; că toate neamurile, decând e viața pe pământ, au căutat și căută și ști pe Dumnezeu și a se încrina Lui. Pentru că sufletul omului, al popoarelor, îl simte, îl știe, îl cere pe Dumnezeu și îl căută pentru a i se încrina Lui. I-se încrina care cum poate, cum pricepe, dar I-se încrină. Unii lui Dumnezeu-duhul, alții lucrurilor lui Dumnezeu crezute de neprinciperea lor a fi *ele* însesi Dumnezeu, sau chiar lucrurilor făurite de mâinile lor omenești. Cum s'o putea, dar omul și popoarele, simt nevoia (trebuința) de a se încrina Lui. E vrednic de toată mila nenorocitul, care se crede mai presus, mai deșept, decât toate popoarele din toate vremile, și spune că — nu este Dumnezeu, că el nu-l simte, nu-l știe, nu-l găsește... În jurul acestui zăpăcit însă, milioanele și miliardele de oameni se încrina toți lui Dumnezeu, — deși în felurite forme, fiecare după cum îl ajută mintea și principerea lui.

Un chip foarte interesant (atrăgător de luare aminte) de încinare unui Zeu crezut a fi el însuși Dumnezeu, e încinarea pe care o făceau Peruvienii (locuitorii din Peru) și o mai fac — Soarelui.

Ei cred că Soarele e însuși Dumnezeu sau un mare Zeu dintre Zeii căror se încrina. De aceea Soarele are la ei o zi a lui, Ziua Soarelui, (cum e la noi Crăciunul sau Paștele, zile încinate Domnului și Mântuitorului nostru).

Și precum noi ne pregătim a sărbători duhovnicește, cu tot sufletul și cu toată inima noastră, nașterea sau învierea lui Hristos, aşa ei, la Ziua Soarelui, se pregătesc a se încina unui lucru alui Dumnezeu, — Soarelui.

E naivă (puțin pricepătoare) încinarea lor, dar nu e lipsită de farmec, întrucât arată o credință, pe care, când vremile îi vor lumina, vor ști să o întoarcă tot așa de

caldă și de bună spre adevărul Dumnezeu.

Iaca anume cum se pregăteau în vechime și se mai pregătesc, și cum îndeplinesc și azi Peruvienii sărbătoarea Soarelui:

Însuși Împăratul lor slujea de Mare Preot la acea sărbătoare, înconjurat de strălucire mare.

Întreg poporul se pregătea pentru această sărbătoare, *postind* mai multe zile înaintea ei.

În ziua sărbătorii apoi, tot poporul, cu preoții și cu Marele lor Preot, Împăratul, ieșea la locul sărbării, așezând la mijloc un altar frumos împodobit, și toți stăteau în jurul lui cu ochii așintiți în calea soarelui, ca să zarească și să soarbă cele dintâi raze binecuvântante și binecuvântătoare ale lui.

Când acelea se iveau la marginea bolții cerului, toți îngenunchiau și se încinău.

Iar marele Preot (Împăratul) turna într-o cupă de aur vinul cel mai ales, cel mai scump, și pe acela îl stropea din cupă asupra altarului, unde ajungeau cele dintâi raze, ca ele binecuvântate să fie și din vinul sfânt să guste, să bee...

Se făcea apoi jertfe de miei și de oi, aşa că pe când soarele se iveau întreg la răsărit și începea a se înlătușor pe cer, el să învăluie în razele sale binecuvântante, pe credincioșii cari îl preamăresc și cari se desfătează întru bucuria lui...

Fecioarele serveau la mesele ce se întindeau pe iarbă verde, — și printre mese se prindeau jocuri voioase și tot felul de petreceri.

E rătăcită această credință a bunului popor din Peru — și din alte părți de lume, — dar ea aşa, din toată inima îndeplinită, ne arată cum în sufletele tuturor neamurilor, chiar și a celor mai neajutorate, neaprinse la Lumina Adevărului, care e întru Hristos, — arde focul credinței în Dumnezeu, că ele, toate neamurile îl căută pe Dumnezeu, îl simt că este, doar că nu știu cum să se încine lui cu adevărat.

mai mici și astfel neajutorate sate, — se adună la biserică la ciasul care li se face înainte cunoscut, că la acela se începe sfânta slujbă în cutare biserică mare, catedrală, din Berlin, cu cântăreți buni, cu organe, cu cor minunat, — și credincioșii din sat aud toată sfânta slujbă, ca și cum li s-ar cânta lor aci...

Aci știința e de folos și plăcută și lui Dumnezeu, căci ea ajută la răspândirea cuvântului Lui rostit de cei mai luminiți predicatori, cântat de cele mai strălucite coruri, și prin asta atrăgând căt mai mare număr de credincioși ca să asculte, să guste luminatele și de Dumnezeu însuflatele învățături.

Pe mulți din cei cari nu-și prea băteau capul cu sfânta biserică, — slujbele înlătătoare a bisericilor mari cari se pot azi auzi în orice bisericuță dintr'un sat mititel, — acest

fapt i-a apropiat de Domnul și de Casa sfântă a Lui.

Și pe la noi sunt puse astfel de mașini aducătoare de sunete, de cântări, de sfinte slujbe. E o placere și o mare desfătare sufletească, să stai aici în Ardeal, în Bănat, în Crișana, în Maramureș, și Bucovina sau în Basarabia, și să asculti mi-

nunata slujbă dumnezeiască dela Biserică »Domnița Balșa« din București, în care cântă cor cu coriști dela marea Operă de acolo, și preoți și diaconi cu glasuri prea frumoase.

În acest fel da, știința e o binefacere, un mijloc de înălțare a sufletului omenesc, și de apropiere a lui de Domnul!...

O, Isuse, Doamne sfinte.

*O, Isuse, Doamne sfinte,
Adu-Ti și de noi aminte,
De fiii Tăi rătăciți,
Și de satan amăgiți.*

*O, dulcele meu Isus
Care pe Cruce-ai fost pus,
Pe cruce cu chinuri grele,
Ca să ne mantuim de ele,*

*Te rog, Isuse, fierbinte,
Adu-Ti și de mine-aminte!
Tine-mă sub scutul Tău
Și mă scapă de cel rău.*

*Că duhul lui viclenit
Si pe mine m'a robit
Căci satana-i mișel mare
Pe mulți duce-i la pierzare.*

*O, Isuse, Domnul meu,
Dă-mi Tu ajutorul Tău,
Si mă scapă, eu Te rog,
De-al iadului cumplit foc.*

*Lui Isus rugându-ne,
Genunchii plecându-ne
Cerem ajutorul Său
Să ne mantuie de rău.*

Scrisă de Salomia Măturariu, ostașă a Domnului, Săsciori (Alba).

Regele înțelept,

care și-a dus sieși comori la locul de încercare.

Un Pustnic, adânc credincios, fiind prețuit de Regele său pentru adâncă sa credință, a fost încrănit cu îngrijirea celor sufletești ale fiului său, prințul moștenitor.

Pustnicul era om cu bun sfat, și el spuse odată Prințului-elev următoarea pildă:

Într-o țară locuitorii aveau obiceiul lor aşa, că își alegeau de Rege pe cine le plăcea, dar pe timp nehotărât. Când nu le mai venea la socoteală, îl coborau frumos din tron și îl duceau la un loc depărtat, în ceva văgăuni între munți, unde se afla un fel de ostrov mic, încunjurat de apă multă, de unde el nu mai putea ieși afară, ci pierdea în celea mai cumplite lipsuri și chinuri.

Odată și-au ales oamenii aceia iară un Rege, care urma să aibă, firește, aceeași soarte cu înaintașii săi.

Dar acest Rege știind că, după strălucirea amăgiitoare ce-l încunjoară și care e de durată, aşa de scurtă, — va urma suferința cea cumplită, — și-a cărat de cu bună vreme pe ostrovul cel de chinuri, multe comori, și a învățat pe câțiva din cei mai iubiți și credincioși slujitori ai săi, să știe, că după ce îl vor fi dus pe el acolo, să vie și ei la dânsul, căci vor avea cu ce trăi în chip mulțăitor, și el le va purta de grija, ca la scumpii săi...

Așa s'a întâmplat.

La sorocul neștiut înainte, oamenii aceia, iar au avut poftă a duce și pe Regele acesta la locul de perzare, pe ostrovul pustiu dela mijloc de ape mari.

Dar fiindcă el, în zilele luminoase și pline de bine, se gândise la rău, la zilele cele amare ce-l așteaptă de se va lăsa îmbătat de trecătorul bine, și și-a adunat »comori«, cu prețul cărora să poată alunga

dela sine hâda suferință și pe solii chinurilor ucigașe, — a putut trăi acolo în pace și mulțumit, până ce a voit Domnul a-l chema la sine.

Așa povestii pustnicul Prințului a cărui grija sufletească o avea în sarcina sa, și îi zise:

Așa trebuie să fie un Domnitor și aici. Că nici aici nu se știe când poate întoarce Domnul urgia locuitorilor țării sale, și îl poate primejdui. Dar dacă el nu s'a lăsat îmbătat de zilele bune, ci le-a folosit pe ele pentru a sămăna bine în jurul său, — acele faceri de bine îl vor încuraja pe el ca o scumpă comoară care îl va însobi peste tot locul și-l va feri de suferințe și de nenorociri.

Înțeles-ai bunule cetitor, glasul ce-ți sună și ție, din povestirea luminatului pustnic?

Și pe noi pe toți ne așteaptă trimiterea în surgiun (în pribegie cu suferințe), pe ostrovul încunjurat de apele veșnicei, care ne va primi după cum vrednici vom fi!

De vom avea de dus cu noi »ființe bune« însuțitoare și comori cari să ne răscumpere acolo suferința, — ferice va fi de noi, ca și de Regele cel înțelept ce și-a adunat și trimis înainte »comorile« la locul cel de ispătă.

Iar »însuțitorii« noștri și »comorile« noastre, cari vin credincioase și ocrotitoare cu noi, cari ar putea fi altele, decât faptele cele plinile după chemarea învățăturilor lui Isus, — cari vor fi mărturii scutitoare de ori ce rău, de ori ce lipsă, acolo pe înfricoșatul ostrov. Fără de ele, fi-va pentru noi acel loc, pat de fer înroșit pe care ne vom zbate și chinui, iar înzestrăți cu acele »comori«, — păharul bucuriei așteptane-va și desfătat fi-va nouă acel ostrov al încercării dumnezeesti...

Cuvântul Domnului

trimis și bisericilor mai sărace.

În multe țări după războiu a început a se simți lipsa de preoți. Între altele în Germania sunt și de ani de zile multe locuri de preoți, pentru cari nu se găsesc doritori a le întregi. — În altele sunt preoți bătrâni, nepuțincioși.

Conducerea bisericei a hotărât, ca, pentru a mulțumi și pe credincioșii acestor bisericii, să iee în ajutor mijloacele de știință cari fac cu putință trimiterea sunetului, a vorbei și a cântării, dintr'un loc într'altul; să așeze în bisericile văduvite, aparate (mașinării) de adus toată slujba, și vorba, și cântarea, dela cutare biserică în care se face slujba frumoasă, din Berlin sau din alt mare oraș.

Așa apoi, credincioșii din cele

Din viețile sfintilor.**Viața și mucenia cuvioaselor fecioare: Arhelaia, Tecla și Susana.**

Fericita Arhelaia, mireasă a lui Hristos, viețuia în apropiere de Roma, într-o mănăstire mică și neștiută, căutând a fi păzită de cumplitele vremi ale închinării la idoli. Deci, pornindu-se în Roma goană mare contra creștinilor de către împăratul Dioclețian, fecioara Arhelaia împreună cu alte două pustnice: Tecla și Susana, îmbrăcând în locul hainelor femeiești, haine bărbătești, ca să nu fie cunoscute că sunt fecioare, au fugit în Campania, aşezându-se nu departe de cetatea Nola. Aici se îndeletnicau ziua și noaptea cu rugăciuni și cu alte lucruri plăcute lui Dumnezeu, tămaduind neputințele bolnavilor, căci căpătaseră acest dar dela Domnul.

Astfel a ajuns vestea de dânsene până la ighemonul Campaniei, cu numele Leontie, care porunci să fie aduse la cetatea Solerniei — unde se aflau judecătorii, de chinuia pe creștini. Fecioarele înțelegând că le așteaptă cununa muceniei au prins tărie și au mărturisit că sunt creștine și că ele sunt fecioare logodite lui Hristos. Când ighemonul Leontie le acuză de vrăjitorie și farmece, fecioara Arhelaia răspunse: »Eu, cu puterea lui Hristos, calc peste puterea și lucrările diavolului. În numele Lui se dă tuturor bolnavilor sănătate prin mine roaba lui. Iar aceste două îmi sunt surori întru Domnul, încă din tinerețele lor.«

Ighemonul a zis: »Tot cel ce nu se supune poruncii împărațești, este condamnat la moarte grozavă!« Fecioara a răspuns: »Noi avem împărat pe Domnul nostru Isus Hristos, pentru care am lăsat lumea, și numai dela El aşteptăm milă!« Zisa iarăș ighemonul cetății: »Dumnezeul vostru este unul și nu este puternic să se apere singur, căci a fost răstignit pe cruce. Sfânta răspunse: »Toate acestea le-a răbdat Dumnezeul nostru pentru măntuirea noastră; că Zeii tăi nu văd, nu aud, nu vorbesc, și nu pot să-și ajute nici lor, nici alțora.«

Atunci măniindu-se ighemonul porunci ca cele 3 fecioare să fie aruncate la lei. Dar iată, leii se îmbânziseră și nu le făcură nici un rău.

După ce fecioarele fură aruncate în temniță în ziua următoare, fericita Arhelaia fu adusă din nou înaintea ighemonului. Acesta i-a făgăduit o mulțime de lucruri și mari

bogății, numai să primească religinea păgână, iar de nu, a amenințat-o cu cele mai înfricoșătoare chinuri. Fecioara însă nu se înfricoșă. Atunci ighemonul a poruncit ca să desbrace pe sfânta și să-i strujească cînstitul ei trup cel fecioresc cu piepteni de fier și s'o bată, iar rânele să le stropească cu unt de lemn fierbință și cu smoală anume pregătită. Mucenița suferă cu răbdare și rugându-se auzi un glas, zicând: »Nu te teme, Eu sunt cu tine.« Chinitorul, mâniindu-se, porunci slujitorilor săi să ridice o piatră mare și s'o pue peste pieptul mucenitei, dar îngerul Domnului prăvăli piatra peste slujitori, strivindu-i. Fecioara scăpă binecuvântând pe Domnul și toți prea măreau pe Domnul creștinilor.

Ighemonul, totuși nu se lăsă înfricoșat, ci porunci ca mucenița Arhelaia și celelalte două fecioare, să fie duse în afară de cetate și să fie ucise.

Vedenia unor îngeri cari veniseră să ridice sufletele sfintelor, îi înfricoșă pe soldații ce aveau să le ucidă și zăboviau cu împlinirea poruncii. Atunci sfintele ziseră: »De nu veți face cele poruncite vouă, nu veți avea parte cu noi.« Ostașii auzind acestea, și-au tras săbiile și au tăiat capetele lor.

Așa s-au săvârșit cele 3 fecioare, făcându-se vrednice de cununa neperitoare a muceniciei.

Compoș Pavel și familia (Măriuca, Veronica, Valeria, Ștefan) comuna Maieru jud. Năsăud.

Alexandru D. Dincă, com. Slătioara, jud. Vâlcea.

Plut. Pârvu Constantin cu soția Elena și Vasile Constantin, București.

Gavril Hango Făt, Cupșa Ioan, com. Magraja, jud. Someș.

Dumitru Frunză, comuna Felciu, jud. Năsăud.

Onofrei Sevinuță, com. Slobozia—Conache, jud. Covurlui.

Iova D. Negoiță, com. Drăgănești jud. Tecuci.

Raport No.33, Oastea Domnului, București.

Adunarea se începe prin rugăciunea Vameșului Zacheu, după care se cântă »Cu noi este Dumnezeu.«

Fratele Oprisan alege un text care a fost pentru mulți o pricină de potințire: »Si nu ne duce în ispită.«

Cum se poate ca Dumnezeu să ne duce în ispită, când el este dragostea însăși? Dacă cetitorul Scripturilor se oprește la literă, atunci nu poate afla adevărul, căci »litera ucide, spiritul (duhul) dă viață.«

Se știe că acela care duce în ispită poartă numele de »Ispititorul« (Matei 4, 3). »Dumnezeu nu ispitește pe nimeni« (Iacob, 1, 13). Omul e ispitit de pofta lui însuși (Iacob 1, 14) deci de cea ce-l robește, de Satan.

Și apoi potrivnicul, ne spune Sf. Petru, aleargă »răcind ca un leu« să ne înghiță. Noi nu-l auzim însă, căci n'avem auz duhovnicesc fiind că n'am trecut prin școală lui Isus.

Dar dacă e sigur că înțelesul rugăciunii se tălmăcește așa: »Si nu ne lăsa pe noi să cădem în ispită, adecă în lanțurile robiei lui Satan, nu-i mai puțin adevărat, că, în înțelegiunea lui, Dumnezeu îngăduiește ispită. Dovadă: Isus a fost dus de Duhul, ca să fie ispitit. O altă dovadă: Iov a fost încredințat de Dumnezeu lui Satan ca să fie ispitit.«

De ce? Pentru că în ispită credinciosul ce are legătură vie cu Dumnezeu, se poate cerceta dacă are în el puterea cea de la Dumnezeu. Când este omul credincios mai strâns lipit de Domnul, decât în ispită?

Și apoi Domnul ne-a spus că nimănui nu î se va da ispită peste puteri și că odată cu ispită î se dă și putere de sus pentru a o birui (I Cor. 10—13)?

Si ce măngăere ne dă Domnul că în ceasul ispitiei celei mari va fi cu noi (Apocalips 3, 10)?

După ce s'a cântat »Venit, Venit«, Părintele Ouatu a luat un text din profeți apăsând asupra lucrării pe care o face Domnul în cei cari î s-au predat.

Sau făcut căteva comunicări de seamă cu privire la datoria noastră de a ajuta tipăriturile Oastei Domnului, — după care fratele Lascarov-Moldovanu pune o întrebare la care să mediteze adunarea până săptămâna viitoare și să aducă răspunsul. Întrebarea sună astfel: »În fața stricăciunii în mijlocul căreia trăim, ce înțelege să facă ostașul Domnului?«

S'a încheiat cu rugăciunea »Tatăl nostru« cântat cu pietate de întreaga adunare.

Secretariatul Oastei.

Din fronturile Oastei Domnului.**Din Tânțari—Brașov.**

În ziua de 7 August la ora 9 au sosit frații ostași din Crizbav în număr de 3. Frații ostași au fost conduși la biserică unde au dat răspunsuri la sf. liturghie și la un parastas. După slujbă au cântat Troparul invieri și »Sunt ostaș a lui Hristos«. De aici am plecat la văd. Maria Urdea unde ni s'a dat masa. Pe drum am cântat: »Sunt ostaș a lui Hristos«. După masă s'a cântat cântecile din carteaua cu Oastea Domnului, s'a cerit din pildele Mântuitorului de subsemnatul și din sf. Scriptură de pr. Todor Rujan, sora Ana I. D. Cămanea. S'a tâlcuit din sf. Scriptură de sora Paraschiva Muntean și pr. Costache Suciu. Am plecat apoi la biserică unde ne aștepta părintele Ilariu Gonțea. În drum spre biserică am trecut pe lângă jocul flăcăilor unde multimea satului era adunată. Ei s'au oprit și ne-au admirat și mulți ne-au urmat spre casa Domnului, dar prea mulți au rămas la casa aceea, care nu e a Domnului... După ce am dat răspunsuri la sf. Vecerinie, parohul a tălmăcit legea lui Moise în legătură cu legea lui Hristos. Frații ostași din Crizbav ne-au învitat la un parastas în comuna Satu-Nou. La ora 6 seara ne-am despărțit în Domnul, petrecându-i până la cîmp.

Din Întorsătura—Buzău.

Mare bucurie am avut noi ostașii din Întorsătura-Buzăului (j. Brașov) în 5 Oct., fiind cercetați de ostașii din 3 comune vecine: Slon—Prahova, Vama Buzăului și Telciu. Adunarea s'a întînt în casa fratelui Nic. Mazăre. S'a cerit din cărți religioase, au cântat și s'au luminat unii pe alții în chip frățesc și plăcut.

Vestitor: Gh. Baciu, (Floroaia).

Din Valea-Largă.

O nespusă bucurie am avut în ziua de 5 Oct. a. c. cu frații din Valea-Largă, (jud. Turda) Duminecă dimineață am luat parte cu toți la sf. Liturghie. După masă adunare la fratele Mureșanu. S'a deschis cu Împărată ceresc și Tatăl nostru, apoi o rugăciune în genunchi de către ostașul Pocolea. A predicat fratele Simion și fratele Muntean de aici.

Încheiere cu cererea din Scripturi și o rugăciune în genunchi și cântarea Rătăceamă odinioară. Toți ca fiul cel perdut...

În Rebrisoara

(Jud. Năsăud) ostașii sunt fericiți că au putut sămăna sămânța Oastei în comunele vecine, Feldru, Maieru (unde azi Oastea e numeroasă), Parva și Nimigea, — iar în 5 Oct. au ajuns a ținea o frumoasă adunare ostășească în Năsăud. Au luat întâi parte

la sf. Liturgie, spre plăcerea poporului de acolo, — apoi s'au adunat în casa d-nei Floarea Hui, unde s'a rostit de către ostașul F. Iarda din Rebrisoara, rugăciune, apoi s'a cântat »Împărată ceresc«, s'a făcut tâlcuire din Scripturi și s'a petrecut în Domnul în chip luminat și fericit. Mulți din cei ce nu mai fuseseră la astfel de adunări închinăte lui Isus, au plâns de bucurie că văd una. Sămânța bună s'a sămână. S'a înscris înădată căteva ostașe și toți i-au rugat pe scumpii soli, să mai vie, spre a întări sămânțatura... — Așa vor și face, fiind bine ajutați în această strădanie în lucrul Domnului de fratele preo-prof. Victor Susa, de mult sprijinitor al mișcării.

Domnul fie cu noi!

(Alte rapoarte, le dăm pe rând în numerii viitori).

Ca pe altă lume.

În Danemarca guvernul închide unele închisori, ne-mai având „oaspeți“ pentru ele.

— Ce-a făcut Oastea Domnului în această țară. —

Guvernul țării Danemarca a ajuns să iee o hotărâre, pentru care îl pot pizmu cu adevărat sute de guverne de pe glob.

Au fost și în Danemarca (Dania), ca și în celelalte țări de pe pământ, mulți oameni răi, împinși de firea lor pornită spre patimi, încât și stăpânirea acestei țări a trebuit să zidească temniți, în cari să închidă pe cei nevrednici de libertate, de viață slobodă.

Și erau mulți cei pe cari judecătorile trebuiau să-i trimișă în închisori, în vremea când și în Danemarca oamenii erau beatori fără socoteală, aşa cum sunt azi încă, în cele mai multe țări. Ba locuitorii acestei țări ajunseseră într'o vreme, mai pe la începutul veacului trecut, a fi dintre cei mai străni beatori printre cei ai tuturor țărilor din Europa. Și poate chiar asta a spăimântat pe oamenii luminați și iubitori de popor, de s'a pornit o

stăruitoare mișcare de luminare a poporului asupra răului în care se zbate. Amvonul preotului în biserică, catedra învățătorului în școală, adunări anume puse la cale, vărsau valuri de învățături și dovediri a nenorocirii spre care neamul întreg merge, dacă nu se va stăpâni și nu va lăpăda dela sine urâta patimă.

S'a început înființarea de Reuniuni de temperanță (însoțiri de oameni ce se rețin dela beutură, sau o gustă numai foarte-foarte rar și în măsură mică, nestricătoare).

Și azi s'a lăpădat un om bine înțelegător de urâta patimă, mâne altul, poimâne doi, apoi zece, până ce numărul membrilor Reuniunilor de temperanță (de stâmpărare dela beutură) a tot crescut, a tot cucerit, au cuprins în sănul lor partea cea mai mare de popor.

Și s'a ajuns acolo, că azi în Danemarca cea beutoare de mai naște, trăește cel mai cumpătat și sănătos popor.

Insoțirile lor de temperanță, sunt

aceea ce la noi este azi »Oastea Domnului«: armata celor mai stăpâni pe sine și pe înfrânarea patimilor, armata celor ce prin aceasta se apropiu mai mult de viața cea curată, folositoare oamenilor și plăcută lui Dumnezeu.

Și guvernul țării Danemarcei a ajuns azi fericitul care începe — a închide din închisorile sale! Căci oamenii, feriți de patima beuturii, săvârșesc tot mai puține fapte rele și vin tot mai puțini chemați în judecată pentru nelegiuri. Căci se știe că 60—70 la sută din cei închiși în temnițe, sunt de cei cari au făcut rele pe cari trebuie să le plângă poate o viață întreagă, — în stare de beție. De se lipseau de beutură, nu erau azi în temniță.

Și poporul din Danemarca e norocosul, care, ascultând de înțelepții săi îndrumători, și prefăcându-se într-o uriașă »Oaste a Domnului«, ajunge a închide temnițele, ne-mai având oameni cu păcate, ca să le umple pe acelea...

Căci colo e lucru Domnului, care face să fie și acolo unde nu este, dincoace e lucru de mâni omenești și cu socoteli și chibzueli de tot felul omenești...

Colo se arată puterea lui Dumnezeu și mila lui de a hrăni pe cei flămânci. — Dincoace e mai curând neîndurarea omului față de semenul său, căci vaporul cu mașina ia pânea dela gura a sute de pescari, cari tră-

iau din prins pește și cari vor fi învinși pe piețe de către cel cu vaporul lui, care va putea vinde mult mai ieftin, făcând pe ceilalți pescari să nu mai poată trăi...

Colo e bunătatea lui Dumnezeu și minunea puterii Lui. Dincoace lăcomia omului de-a trăi numai el bine, călcând peste norocul fraților săi săraci...

Oameni neoameni...

Mă doare inima când văd atâția »creștini«, înzestrați dela Dumnezeu cu minte sănătate și putere, dar cari, cu toate acestea, duc o viață fără nici un căpătă și ajung dintr'o pacoste în alta, neînfăptuind mai nimic de seamă, în cursul vieții lor.

Și aceasta nu, pentru că le-ar lipsi hărnicia. Nu! Ei sunt oameni munctori, uneori foarte munctori, dar nu muncesc regulat pentru că nu au un scop mai înalt sau o țintă superioară în viață, în slujba căreia să-și pună toate puterile lor sufletești și trupești. N'au o conștiință trează care să hotărască simțăminte curate. Un atare om este asemenea unui automobil, desăvârșit din orice lăture l-a privi, dar cu șoferul (conducătorul) vecinic beat. Abia îl scoți dintr'un sănătate, ca nu mult după aceia să se rostogolească în altul.

Așa și trupul omenesc, poate fi desăvârșit, ca o mașină nouă, — dacă nu are conducătorul cel bun,

sufletul sănătos, treaz, cu ochii spre ținta cea mare și înaltă a vieții, nimănu folosește și spre nici un bine nu răsbește.

Singura scăpare pentru toți este Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Numai Fiul lui Dumnezeu poate statornici ordine și armonie între tot ceea-ce face omul. El singur îl poate duce la ținta vieții sale, care trebuie să fie: măntuirea sufletului.

Treziți-vă deci conștiința îmbătată de alcoolul necredinții și al înținării și primeniți-vă sufletul, primind în înimiile voastre pe Domnul și veți vedea, cu placere, ce roade multe și bune veți culege pe urma străduielilor voastre și cât de drept va fi drumul vieții voastre de aci înainte!

»Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea; ci ca să se măntuiască lumea prin El.« (Ev. Ioan III, 17).

Man Nicolae, Ujica Nicolae, comuna Lumea Bradului, jud. Mureș.
Dumitru Ilie Andrei, com. Călărași, jud. Botoșani.

Poșta Redacției.

D-Sale I. Pârvu în R. — Nu e nici o voință de a supăra, că avem listă cam mare și nu am ajuns a o pune întreagă în foaie. Dar de aci încolo vom face loc mai larg pentru a vări pe cei veniți pe calea Domnului întrând în Oastea Lui. Să trăești și să ierți. Creștinul bun nu ia îndată în nume de râu, el — iubește și iartă!

D-Sale V. S. în N. — Facem loc cu placere. Rugăm însă numai rapoarte scurte, că vin multe și nu avem răgaz a le ceti pe toate.

Mai multora : Scrieți-ne, dar pe scurt. Scrisorile lungi, rămân să fie cetite când vom avea destul timp și de multe ori se întârzie prea tare. Cele scurte, se trec mai ușor.

Iarăși mai multora : Cei cari ne vesăti că ați intrat în »Oaste« și nu vă vedeați puși îndată în foaie, rugăm fiți cu răbdare. Îi punem pe rând, cam cum vin, dar venind mulți, ar trebui să punem câte-o față întreagă de foaie numai cu nume, — și astă dornicilor de cetiri cu învățătură bună, nu le-ar plăcea. De aceea publicăm numai pe rând, câte putem. Le vin însă rândul la toate.

V. Dan în R. — Dacă ai îndinat plângere până la Rege, mai așteaptă nițel răspunsul, că trebuie să-ți vină. Punându-o în foaie, nu îți-am ajuta nimic. Mai curând îi-ar ajuta un advocat, provocând primăria. E pricină care trebuie dusă în față legii.

V. T. Tim. în Măn. Dobra. — Pozele își au legea lor, trebuie să scrie cu finere formelor. Ale Fr. Tale (Sufletului meu, Anii trec) sunt lipsite de multe forme. Ca să le îndreptăm temeinic spre a putea fi puse în foaie, nu avem răgaz. Iartă. Când vei scrie bine, publicăm bucuros.

O nouă minune în prinsul peștilor.

Munca pescarilor a fost de când e lumea, la fel: Aruncând mrejele și plasele lor în apă, scot un număr oarecare de pești, nu prea mare. Pentru ca să aibă destui, trebuie să arunce de multe ori mrejele și plasele lor, și să le tot scoată.

Doar Hristos a făcut o minune în viața pescarilor, când le-a pronuntat învățătelelor săi să arunce mreaja de-a dreapta parte a »corăbiei«, și aruncându-o, nu o mai puteau scoate de mulțimea peștilor, — deși aceiași pescari o aruncaseră toată noaptea fără a putea prinde nimic.

Ei, bine, acum s'a ivit un nou mare pescuit, care pune în uimire lumea prin puterea cu care prinde pești: E un inginer englez iscoditor, care și-a înzestrat vaporul său cu o mașinărie de prins pești, singură în felul său. Iată cum:

Sub fundul vaporului a pus o cruce de țevi foarte largi, ca gura unei buji de largi, cari se întâlnesc și se împreună în altă țeavă și mai puternică, care se ridică prin fundul vaporului în sus, până într'un fel de sală largă.

Prin mașinării anume, țevile sunt ținute goale. Vaporul e condus în largul mării, acolo unde se știe că se țin peștii mai tare în vremea cutare. Că peștii au și ei rânduiala lor, felul lor de a trăi. Trăesc în familie, famili mari, uriașe, am puteau zice popoare întregi la un loc. Și nu se țin în același loc, ci se mișcă de colo-colo, prin mare, ca rojuri uriașe ce se țin după matca lor. Acolo unde e tabăra cutării popor de pești, dacă o știi și mergi cu corabia acolo, prinzi din greu. Iar de-i pescui prin loc oarecum nelocuit de grosul nici unui popor de pești, — vei prinde numai puțini.

Ei se mișcă în rojuri puternice dintr-o parte a mărilor într'alta, cam după vreme, aşa cum se mișcă sto-

lurile de rânduinele sau de cocori de colo-colo în aer, după mersul vremii calde, ferindu-se de iernile reci.

Pescarii cei mari știu cam pe unde se ține neamul cutare și cutare de pești în vremea cutare, — și atunci acolo se duc cu corăbiile lor de vânăt.

Meșterul-pescar de care vorbim, merge cu vaporul lui întocmit pentru pescuit, acolo unde știe că e plin de pești, de se lovesc unii de alții. Se așeză între ei și apoi cu ajutorul mașinilor, deschide capacul de pe gura țevilor sale de sub pântecele vaporului, și atunci apa plină de pești năvălește cu putere mare în țevile goale și se împinge în sus prin țeava ce duce la locul larg ca o sală, din lăuntrul vaporului. Aici apa se revărsă și e lăsată să se seurgă iară prin gardul de țesută de sărmă, în mare, — iar peștii rămân aci grămadă, ca aruncați de mare pe uscat. Mașinile închid iară țevile, până ce sunt culeși peștii ce sunt aduși de valurile de apă, — apoi se deschid de nou și aduc alt val, ba potop de pești, — și lucrătorii nu mai birue cu adunatul lor.

Se scrie că pescuște îscusitul acesta căte 20 de tone de pește pe cias. Așa apoi în scurtă vreme vaporul e aşa de încărcat de pește, că abia-l tărâie spre țărmi, — chiar ca mreaja din evanghelie, »pe care n'o mai puteau ridica de mulțimea peștilor«...

Totuși ce deosebire grozavă între minunea cu pescuitul din evanghelie și minunea de pescuire a omului de care se vorbește mai sus!...

Acolo Isus face *numai cu cuvântul*, să se prindă pești de aproape se rupea mreaja de mulțimea lor, și anume acolo, unde nu erau pești aproape deloc, unde pescarii toată noaptea nu putuseră vâna nimic... Aci însă pui mașini istește în mișcare și și cu ele mergi acolo unde știi că sunt pești din belșug...

O rugămintă.

Frații ostași din Vama-Buzăului, fiind ei, cu toți credincioșii împreună, un număr cam mic, roagă pe frații ostași de pretuindeni să-i ajute cu cât pot doar își pot cumpăra un clopot la biserică, căci nu au numai unul mititel, celalalt l-au luat Unguri în războiu. Și ar dori această podoaibă atrăgătoare la sf. biserică, și pentru aceea, că agenții rătăciri, »predicatorii« sectari lucează cu răutate la abaterea poporului dela biserică, îndemnându-l să nu dee nimic nici pentru ea, nici pentru preoți. Toată noaptea stau și amețesc oameni de cap, — și ar fi un semn deșteptător dacă ai noștri ar vedea că ostașii, duși de credință lor dreaptă, se ajută frumos între ei, iaca și la așa trebuință... De aceea, scumpi ostași, trimiteți-ne semnul dragostei voastre creștinești, — pe adresa subscrисului:

Ostaș: George I. Gal,
Vama-Buzăului p. Intorsatura-Buzăului
(jud. Brașov).

In Oaste au mai intrat:
Lupia Nicolae, com. Crișan—Brad, jud. Hunedoara.

Gh. I. Alexandru, cantor, comuna Timișești, jud. Baia.

Ghiță C. Bubulescu, comuna Călărași, jud. Botoșani.

Susana I. Eftimescu, Florea Ioniță Ciubuc, com. Stoinești, jud. Muscel.